

19. časť: Story is king

Študent tretieho ročníka Oskar Khomenko sa rozprával s budúcou poslucháčkou Ateliéru filmovej a televíznej réžie Jaroslavou Zamriy, rodáčkou z Kijiva.

Dobrý deň, dnes je s nami Jaroslava Zamriy, 19 rokov, je to budúca študentka odboru réžia hraného filmu na FTF VŠMU, pochádza z Kyjiva, Kyjivskej oblasti. Podcast bude nahraný v ukrajinčine, ale priložíme aj slovenský prepis.

Kvôli vojne na Ukrajine si sa v roku 2022 s rodinou presťahovala do Bratislavy. Čo môžeš povedať o svojich dojmoch? Páči sa ti tu žiť a študovať?

Najprv sme bývali vo Veľkých Kapušanoch, potom sme sa presťahovali do Limbachu a teraz žijem v Bratislave. Samozrejme, veľmi mi chýba domov, veľmi mi chýba Ukrajina, ale keďže sa tam, žiaľ, teraz nemôžem vrátiť, môžem s istotou povedať, že Slovensko je asi najlepšie miesto, kde teraz môžem byť. Ľudia sú tu skvelí, jedlo je výborné. Slovenské jedlo mi veľmi chutí, naozaj. A je to jednoducho skvelé miesto, kde ma prijali, kde môžem študovať. Je to pre mňa skvelá príležitosť, aby som sa naozaj osvedčila ako režisérka. Takže áno, samozrejme, veľmi sa mi tu páči.

Teraz ťa prijali na VŠMU, v septembri začneš študovať. Máš pred začiatkom štúdia nejaké obavy alebo pochybnosti?

No, samozrejme, vždy budem mať obavy a pochybnosti. Vždy je strašidelné ísť do neznáma, pretože celý život, môžem povedať, že už pred rokom 2020, som snívala o tom, že sa dostanem na VŠMU, a celý čas som si za tým išla, a teraz som dosiahla svoj cieľ a teraz si musím postaviť nové ciele. Ale to teraz ešte nemôžem, pretože som ešte nezačala študovať. Takže je to moment, keď neviete, čo sa stane, jeden krok doľava, jeden krok doprava. Ale dúfam, že všetko bude v poriadku, a nech mám akékoľvek pochybnosti, ako vždy hovorím, nech je to akokoľvek desivé, zavriete oči a idete dopredu.

Skvelé. Aké sú tvoje očakávania od vzdelávania? Chceš viac kontroly alebo voľnosti?

Povedala by som, že voľnosti, ale bez kontroly, bez znalosti teórie nie je možné cvičiť správne. Takže naozaj dúfam, že sa naučím veľa z filmovej teórie. Chápem, že s tým, čo viem teraz, nemám dostatok vedomostí, takže naozaj dúfam, že sa naučím veľa teórie, ktorú potom budem

môť využiť v praxi. Ale tiež by som chcela mať slobodu vyjadrovať sa vo svojej tvorbe. Som si však istá, že na VŠMU bude veľa praxe, takže sa teším aj na to.

Tešíš sa viac na prax, na natáčanie, strih, prácu s hercami alebo na teóriu, rozbor filmu, analýzu štruktúry?

Čo mám povedať? Teória, filmová analýza, analýza štruktúry, najmä štruktúra filmu, ako ho postaviť, celá tá teória, to je asi to, čo ma zaujíma najviac zo všetkého. Myslím si, že bez toho sa nedá robiť film, človek musí vedieť aspoň niečo. Je to moja vášeň, ale viem, že prax bude pre mňa ťažká, možno aj kvôli jazykovej bariére. Verím však, že to bude moment, keď sa budem musieť posunúť ďalej, prekonať sama seba, a bude to pre mňa výzva, ale som si istá, že ju zvládnem. Preto sú pre mňa dôležité obidve. Teória je niečo, na čom mám veľmi silný záujem. Ale prax je presne tá výzva, ktorá je pred mnou, že sa musím veľa naučiť. Bez nej sa nedá robiť film.

S akými ťažkosťami sa podľa teba môžeš stretnúť v prvom ročníku?

Som si istá, že ťažkostí bude veľa. Na univerzitu idem prvýkrát, neviem si predstaviť, ako si budem musieť zvyknúť, naučiť sa študovať v novej inštitúcii, kde predmety, ktoré budem študovať, nie sú len chémia a fyzika, ale aj niečo, čo bude veľmi užitočné v mojej profesii. Myslím si, že bude problém aj s jazykovou bariérou, ale zase, celé tie roky som sa učila po slovensky, som si istá, že to zvládnem, a nech budem mať akékoľvek problémy, som si istá, že skôr či neskôr nájdem východisko.

Ako vnímaš kritiku? Motivuje ťa alebo ťa brzdí?

Kritiku mám veľmi rada, ale len jeden typ kritiky. Myslím si, že ak k vám niekto len tak príde a povie, že váš film je zlý, nedá mi to žiadnu informáciu. Nespomalí ma to, nemotivuje ma to, je to ako keby niekto prišiel, otvoril ústa, zavrel ich a nič nepovedal. Mám rada konštruktívnu kritiku, keď človek naozaj povie, že máte napríklad motiváciu a hrdinov z nejakými problémami. Pretože bez kritiky, podľa mňa, nie je vôbec žiadny rast, žiadny spôsob, ako sa posunúť ďalej. Takže budem naozaj rada, keď dostanem kritiku svojej práce, bude ma motivovať a ukáže mi cestu, ako sa posunúť ďalej a rásť.

Čo si myslíš, že ti pomohlo dostať sa na vysokú školu?

No, s pomocou Božou, čo na to povedať. Som veľmi vďačná tým ľuďom, ktorí ma prijali na VŠMU. Takže si myslím, že som sa na prijímacích skúškach veľmi snažila, dala som do toho

všetko. Naozaj som si istá, že k tomu veľmi prispelo aj šťastie. Ale snažila som sa zo všetkých síl. Rozhodla som sa, že sa nebudem strkať do všetkých vecí, ktoré ma zaujímajú. Hneď som povedala, že chcem robiť komédie a ísť jedným smerom. Možno aj to nejako prispelo. Ale naozaj si myslím, že veľa záležalo od toho, ako sa hviezdy zoradili. A som nesmierne vďačná všetkým ľuďom, ktorí ma tu prijali.

Rozmýšľala si už o tom, aké témy budeš otvárať vo svojej študentskej práci?

Áno, veľa som o tom premýšľala. Viem, že mojím štýlom by možno bolo vyzdvihnúť niektoré ťažké témy prostredníctvom uznania niektorých ľahkých a pozitívnych vecí. Ale je veľa tém, ktoré sú mi veľmi blízke. Sú to napríklad témy jednoty, ľudí v krajine, ľudí v rodine. Veľmi dôležitá je pre mňa téma slobody. A, samozrejme, aj preto, že práve prebieha vojna, a to je asi najdôležitejšia vec, na ktorú všetci myslíme. A jednoducho vo všeobecnosti si myslím, že je to pre mňa jedna z najväčších hodnôt. Pokiaľ ide o témy, myslím si, že vo svete je veľa ľudí, ktorí sú nedostatočne zastúpení. Napríklad ma veľmi zaujíma neurodiverzita, ľudia s autizmom. Takže dúfam, že sa mi podarí ukázať týchto ľudí nie ako nejakých slabochov, pre ktorých sa ich život skončil, ale ako naozaj silné osobnosti, ktorými sú. Myslím si, že takéto zobrazenie je veľmi dôležité. A správna reprezentácia je nesmierne dôležitá pre ľudí s neurodiverzitou alebo čímkoľvek iným, aby ich spoločnosť akceptovala. Aj čo sa týka témy LGBTQ+, myslím si, že v tejto komunite je veľa ľudí, ktorí neboli reprezentovaní, pretože nie sú veľmi známi, populárni. Bolo by tiež zaujímavé otvoriť niektoré z týchto tém.

A ako by si ako autorka alebo režisérka opísala svoj štýl, ak máš pocit, že chceš divákovi sprostredkovať predovšetkým emócie, myšlienky alebo obrazy?

Áno, začnime štýlom. Som si istá, že keďže s filmami len začínam, nemám dostatok skúseností so svojím štýlom, aby som s ním mohla experimentovať. Som si istá, že môj štýl sa objaví, keď začnem nakrúcať filmy, keď začnem viac tvoriť, viac do seba investovať. Viem, že sú veci, ktoré sa mi páčia viac. Veľmi sa mi páči téma štylizácie vo filme. Veľmi sa mi páči téma štylizácie v samotnom príbehu. Chcela by som ísť menej do realizmu a viac do štylizácie, viac do toho, ako človek vníma svet než ako je skutočný, teda do vlastnej reality, ako by sa dalo povedať v princípe impresionizmu. Považujem to za veľmi zaujímavé a rada by som takéto filmy nakrúcala. Veľmi sa mi páči aj akčná montáž, veľmi sa mi páčia rôzne triky, ktoré používajú napríklad Edgar Wright alebo Guy Ritchie. Takže to je štýl, ktorý by som chcela robiť. A čo sa týka obrazu... no myšlienka bude vo filme jasná až na konci. Pretože v podstate rozprávame celý príbeh, aby sme túto myšlienku vyrozprávali. Takže to nebude prvý diel.

Je to skôr o tom, čo je pre teba najdôležitejšie. Chceš mať viac krásny obraz alebo silnú myšlienku?

Myslím, že zo všetkého najviac chcem mať silný dej. Zápletku, ktorá na konci odhalí myšlienku. Ale obraz je pre mňa tiež nesmierne dôležitý. Ak sprevádzate dobrý príbeh, ako sa hovorí: „Story is king“, ak sprevádzate dobrý príbeh pekným obrazom, potom tento príbeh utkvie ľuďom v pamäti najviac. A oni strávia viac času premýšľaním o myšlienkach, ktorú ste chceli vo filme povedať. Takže si myslím, že oboje je dôležité. Ale stále: „Story is king“

V akom žánri najradšej pracuješ? Ktorý si najradšej pozeráš?

Mám tri odpovede. Zbožňujem komédie. Je mi to najbližší žánr, pretože v mojom živote je veľa negatívnych vecí. Pozitíva si vyberám pomocou filmov a umenia. Preto je komédia môj obľúbený žánr. Mám rada aj akčné filmy. Aj keď si nie som istá, či ich budem môcť nakrúcať na tejto univerzite. Predsa len budeme nakrúcať krátke filmy. Bude to dosť ťažké. Ale akcia je stále niečo, čo je mojou záležitosťou. Je to veľmi zaujímavé, ak sa podarí vytvoriť dobrý príbeh. A opäť ďalší žánr, ktorý je pre mňa nesmierne dôležitý, sú detektívne mysteriózne príbehy. Či už je to zo strany človeka, ktorý rieši nejakú detektívnu situáciu, alebo je to zo strany nejakého zloducha, ktorý robí zlo, ale v skutočnosti je dobrý. Teda, dá sa to rozvíjať rôznymi spôsobmi, ale pre mňa sú tieto žánre najbližšie. Páči sa mi, keď si ľudia pozrú film a začnú sami premýšľať, keď ich mozog začne riešiť, ako to hrdina urobil, tie záhady. Myslím, že je to pre mňa dôležité, takže tieto tri žánre sú mi najbližšie.

Existuje film alebo filmy, ktoré si chceš pozerat' znova a znova?

Áno, asi áno, ale tieto filmy sú najviac späté s mojím detstvom. Keď som smutná alebo keď som v nejakom možno nestabilnom stave, potrebujem sa spamätať, pozerám si veľa filmov, ktoré som pozerala ako dieťa a na ktoré mám veľmi dobré spomienky. Možno to nie sú najlepšie filmy tohto sveta, možno to nie sú nejaké neuveriteľné svetové klasiky, ale vždy budú pre mňa výnimočné. Určite to boli filmy Chrise Columba, prví dvaja *Harry Potterovia*, *Sám doma*. Dá sa povedať, že sú to jednoducho klasiky detskej kinematografie. Vždy ma veľmi upokojujú. Aj film *Podfukári* a *Podfukári 2* a sú neuveriteľné filmy o lúpeži, o kúzlíkoch, ktorí tiež kradnú nejaké veci, ale robia to pre dobro. To je žánr, ktorý sa mi veľmi páči. Keď som bola malá, myslela som si, že *Podfukári* sú to najlepší filmy na celom svete. Teraz poznám oveľa viac filmov. Už to nie je môj najobľúbenejší film, ale aj tak mi vždy zostane v srdci.

Spomínaš si na jeden z prvých filmov, ktorý ťa naozaj zaujal?

Filmy sledujem od detstva, takže ani neviem, ktorý z nich ma zaujal ako prvý. Ale povedala by som, že keď som prvýkrát videla film Guya Ritchieho *Podfu(c)k*, bola som šokovaná, že sa strih môže použiť takýmto spôsobom. A potom som si uvedomila, že presne tam sa chcem dostať. Veľmi sa mi páči ostrý strih, veľmi sa mi páči, že ste si pozreli film a máte pocit, že „čo sa práve stalo?“. Ale tento pocit nie v zmysle, že ste nič nepochopili, ale v zmysle, že sa stalo veľa vecí a váš mozog si to na konci všetko skladá dohromady. Tento film na mňa veľmi zapôsobil, keď som ho pozerala ako dieťa. Je to pravdepodobne jeden z najobľúbenejších filmov mojich rodičov. Ale mne sa naozaj veľmi páči a zapôsobil na mňa.

Prečo sa podľa teba všetko vo filme stalo tvojím priestorom?

Moja mama je režisérka animovaných filmov, otec televízny režisér, starý otec divadelný režisér a teta zvukárka. Takže keď som bola malá, myslela som si, že byť režisérkou je tá najúžasnejšia vec na svete. Keď som mala šesť rokov, povedala som si, že budem režisérkou. A odvtedy som mala veľa kríz, keď som si uvedomila, že vlastne neviem, čo to znamená byť režisérkou. Vlastne som to povedala, keď som bola dieťa, len preto, že to bolo cool. Ale potom som sa začala ponárať do tejto profesie, sledovať, ako to ľudia robia. A uvedomila som si, že je to naozaj veľmi zaujímavé. Možno som v šiestich rokoch vedela niečo, čo teraz neviem. A to bol začiatok a ja som sa ponorila do tejto profesie. Potom ma jedného dňa zobrali na natáčanie filmu. Bol to kurz pre deti, kde deti boli režisérmi, kameramanmi a scenáristami. Bola som tam herečkou. Všetci sme spolu nakrúcali filmy. Bolo to veľmi zaujímavé. Uvedomila som si, že herectvo jednoducho nie je pre mňa, môžem vám povedať, že som sa cítila ako poleno. Jednoducho nemám žiadne herecké schopnosti. Ale videla som, ako pracujú režiséri. Uvedomila som si, že je to naozaj neuveriteľne zaujímavé. Dokonca som ani nezostala na svoje natáčacie hodiny, len ma fascinovala práca režiséra. Bola som neuveriteľne zvedavá. Takže v tej chvíli som si uvedomila, že to je ono.

Bol nejaký moment v tvojom dospelom veku, keď si o tom pochybovala?

Dalo by sa povedať, že som vždy mala pochybnosti. Vybrala som si to ako dieťa. Takže som zažila veľa krízových momentov, keď som rozmýšľala, či je to ono alebo nie. Či s tým dokážem pracovať. A keď som si uvedomila, že chcem študovať v inej krajine, veľmi som pochybovala, či sa mi to vôbec podarí. Ale to všetko boli len obavy, ktoré mám dodnes, či sa mi to podarí, či to zvládnem. Vždy, opäť, tá úzkosť, neuverím, že sa mi to niekedy podarí, kým skutočne nezačnem robiť filmy. Ale napriek tomu sa naozaj ponorím do seba, pozriem sa na to, čo sa mi

páči, a uvedomím si, že toto je naozaj cesta, ktorou sa musím vydať. A bez ohľadu na to, ako veľmi sa bojím, ako som nervózna, to všetko jednoducho príde a odíde. A toto je cesta, po ktorej musím ísť.

Kino máš takpovediac v krvi. Tvoji rodičia pochádzajú z tejto branže. Aké to bolo vyrastať v takom prostredí?

V skutočnosti si myslím, že ma to veľmi ovplyvnilo. Rodičov som nikdy nevnímala v prvom rade ako režisérov. Predovšetkým stále sú to moji rodičia. Myslím si, že mám veľmi dobrú rodinu. Jediné, v čom ma rodina vždy podporovala, bolo to, že som sa vždy venovala umeniu, bez ohľadu na to, aký druh umenia som robila. Ako dieťa som spievala, kreslila a tancovala. Chodila som na karate a bojové umenia. Robila som všetko, čo som mohla. Písala som a animovala som. Vždy ma vo všetkom podporovali a hovorili mi, aby som pokračovala. Možno jediný rozdiel je v tom, že mám babičku, ktorá je profesorkou matematiky. A ako dieťa som mala matematiku tiež rada. Raz, keď som mala obdobie pochybností, povedala som mame, že chcem študovať astrofyziku. Mama mi odpovedala, že tam nič nezarobím a radšej mám ísť študovať filmovú réžiu. Myslím si, že táto situácia je celkom vtipná, pretože je antistereotypná. Ale som bola naozaj vždy podporovaná, v umení a vo všetkom. Viem, že pre mojich rodičov je najdôležitejšie, aby som bola šťastná. Takže sú pre mňa len ako veľmi veľká opora a ľudia, na ktorých sa môžem vždy so všetkým obrátiť.

Oddeľuješ sa skôr od ich cesty? Alebo naopak, dávajú ti oporu a žiješ s nimi aj naďalej?

Povedala by som, že v detstve ma, samozrejme, podporovali, dali mi základné vedomosti, ktoré som potrebovala vedieť, umožnili mi veľa sa naučiť sama, získať vedomosti z iných miest. Ale stále si myslím, že moja mama a ja, môj otec, ktokoľvek iný v našej rodine, máme veľmi odlišné cesty. Naše štýly sú odlišné, naše názory na umenie sú veľmi rozdielne. Ale to nie je na škodu. Vždy bude veľa názorov na umenie a mňa zaujíma, čo si moji rodičia myslia o mojom skúmaní umenia a čo na to hovoria. Ja sa skôr riadim tým, čo si myslím. Ale aj tak si myslím, že som dostala, čo mi mohli dať, a teraz idem svojou vlastnou cestou, treťou, odlišnou od ich.

Nie každý uchádzač môže povedať, že pochádza z filmárskej rodiny. Pomohlo ti to alebo ťa to dostalo pod tlak?

Povedala by som, že keby som bola v inej rodine, možno keby bol môj rodič nesmierne populárny režisér, ktorý by odo mňa veľa vyžadoval, aby som bola ako on, a že je to na mne, tak to možno tlak bol. Ale opakujem, moji rodičia sú v prvom rade moji rodičia. Viem, že chcú

len to, aby som bola šťastná. Preto na mňa nikto nikdy nevyvíjal nátlak, iba keď napríklad zmeškám nejaký termín, vtedy, samozrejme, mama stojí pri mne a čaká, kým odovzdám, čo treba. To je, samozrejme, úloha každej mamy. Ale nemyslím si, že by som niekedy cítila tlak, aby som bola ako moji rodičia. Vždy mi dávali tvorivú slobodu, aby som sa mohla vyjadriť, a viac mi pomohlo, že tejto oblasti rozumeli a podporovali ma.

Inšpiruje ťa toto dedičstvo všeobecne, zaväzuje ťa alebo niečo podobné?

Myslím, že keď som sa rozhodla stať režisérkou, na toto dedičstvo som ani nepomyslela. Skutočne ma inšpiruje fakt, že všetci títo ľudia sa po celé generácie zaoberali tvorbou, takže viem, že to mám v krvi. Ale viac sa pozerám na svoju vlastnú cestu a na to, čo dokážem. A môžem povedať, že som na to zameraná.

Povedz nám o svojich prvých krokoch, ktoré zmenili tvoju záľubu na profesiu.

Najprv asi keď som sa začala zaujímať o kreslené filmy a filmy všeobecne, a to keď som bola malá. A nemala som veľa kamarátov. Potom som začala vymýšľať príbehy o tom, keby som bola niekým iným, mojimi pôvodnými postavami, a vymýšľať s nimi príbehy, aký by mali svet, kde by prežili a podobne. A potom som sa dozvedela o anime a začala som písať fanfiction. A to bol začiatok, keď som sa konečne rozhodla ukázať rodičom svoju tvorbu, a tie fanfiction neboli veľmi dobré, ale rodičia ma podporovali, hovorili, že mám talent. A to mi dalo impulz, koníček, ako je písanie príbehov, a naozaj ma to posunulo ďalej. Vytvorila som si vlastný kanál na YouTube, začala som robiť vlogy a rôzne veci. Chodila som na rôzne kurzy, niektoré boli o filme, a to všetko mi dalo impulz ísť ďalej a uvedomiť si, že sa mi to páči viac ako profesia, ako som povedala, keď som bola na tom kurze, kde všetky deti boli hereckými režisérmi, to bol pre mňa veľký moment.

Baví ťa viac tvorba postáv alebo samotný príbeh?

Táto otázka je veľmi zložitá. V skutočnosti ju považujem za neuveriteľne zaujímavú. Keď vytvárate príbeh, je to ako skladať puzzle, ale nie z nejakých kúskov, ktoré už tam niekde ležia, ale vytvárate kúsky, ktoré sa lepia dohromady. Je to neuveriteľne zaujímavé, som pre to veľmi nadšená a tvorba príbehu je, povedala by som, zmyslom môjho života. Ale veľmi zaujímavé je aj vytváranie postáv, s čím som začínala. Najprv som vytvorila originálne postavy a potom aj príbeh pre ne. A dokonca by som povedala, že keďže vytváranie postáv bolo niečo, čo som robila dlho, bolo to niečo, čo mi pomohlo prekonať nedostatok priateľstva v detstve, a niečo, čo mi stále pomáha pracovať so svojou kreativitou. Povedala by som, že postavy naozaj mám

viac rada, pretože som aj výtvarníčka, viem ich nakresliť, je to veľmi zaujímavé. Ale veľmi ma baví vytvárať príbeh, neviem, čím to je, jednoducho ma to baví.

Čo ťa inšpiruje? Filmy, knihy, realita, sny?

Myslím, že ma inšpiruje všetko, čo je možné. Niekedy sa mi snívalo o celých celovečerných filmoch, po ktorých sa zobudím a rýchlo si všetko napíšete. A práve tie sa, myslím, ukázali ako veľmi zaujímavé. Napríklad inšpirácia môjho filmu, ktorý som odovzdala na prijímacie skúšky, sa udiala, keď som bola v Rakúsku, prechádzala som sa po moste zamilovaných, boli tam zámočky a niekto tam nechal zámoček od bicykla, ale nebol tam bicykel. Napadlo mi, že by bolo zaujímavé, keby sa niekto zamiloval do bicykla. A tak som prišla na ten príbeh. Myslím si, že inšpirovať ma môže čokoľvek. Hlavné je, že na to musíte byť v správnom duševnom rozpoložení. Takže ma, samozrejme, inšpirujú sny, inšpirujú ma knihy, ktoré čítam, inšpirujú ma všetky médiá, ktoré používam ako referenciu pre to, čo robím. Takže áno, inšpirujem sa všetkým, čo je možné.

Máš veľa nápadov. Je nejaký, ktorý chceš zrealizovať ako prvý?

Samozrejme, sú nápady, ktoré chcem realizovať ako prvé, tie sa mi páčia najviac. Ale myslím si, že ešte nemám dostatočné schopnosti na to, aby som ich zrealizovala naozaj dobre. Ale čo sa týka filmov, mám už niekoľko krátkych filmov s takmer rozobratou štruktúrou. Jeden film je o myšlienke, aké neuveriteľne ťažké je vymaniť sa z korporátneho sveta a naozaj sa pustiť do kreativity, ísť a nájsť samého seba. Druhý príbeh je ako príbeh o krádeži, ale je to komédia. Je veľa príbehov, ktoré rada zrealizujem, ale dúfam, že začnem pokojným rozbehom a potom sa naozaj potiahnem.

Ako by si chcela, aby sa ľudia cítili po tvojom filme?

Mám jasnú predstavu o tom, ako chcem, aby sa ľudia cítili. Viem, že chcem hovoriť o ťažkých témach, možno dôležitých témach, ale veľmi ľahkým spôsobom. Nechcem, aby človek, ktorý si pozrel môj film, mal také asociácie, že viem, o čom ten film bol, ale bol taký, že mi po ňom bolo zle, nechcem na to už nikdy myslieť. Ale chcem, aby ten človek, keď si pozrie film, mal ľahký pocit, aby sa k nemu v mysli vrátil a tiež aby si pomyslel, že tá myšlienka, ktorú chcem povedať... lebo film je jazyk, niečo ním hovoríme, takže chcem, aby ľudia cítili, že to možno bolo pre nich ťažké, že to bola ťažká téma, chápem to, ale stále chcem, aby to bolo ľahké, chcem, aby to bolo príjemné. A veľmi by som chcela, aby sa ľudia bavili a aby sa na moje filmy pozerali naozaj radi, aby si to užívali.

Ak nie režisérka, tak kto?

Povedala by som, že som typ človeka, ktorého vo všeobecnosti zaujíma všetko. Zaujímajú ma rôzne veci, od klinickej psychiatrie cez bojové umenia, maľovanie, filmy a všetko medzi tým. Zaujímam ma všetko, takže keby som sa nestala režisérkou, myslím, že by som sa mohla venovať čomukoľvek, dokonca aj astrofyzike. Ale jedno povolanie mi vychádza, a keby som sa nestala režisérom, pravdepodobne by som sa stal spisovateľkou. Rada píšem, pretože som zase začínala s fanúšikovskou literatúrou, ale rada píšem aj pôvodné príbehy. Myslím si, že písanie je veľmi blízke filmu, pokiaľ ide o rozprávanie príbehu, a k tomu mám vzťah. Ale film je mi asi bližší.

Ak by bola možnosť sfilmovať jednu knihu, aká by to bola a prečo?

Áno, mám tu dve možnosti. Je to možné?

Samozrejme.

Som veľká fanúšička kórejských románov. Myslím si, že ak študujete literatúru, mali by ste študovať literatúru celého sveta. Existuje neuveriteľný román, ktorý bude čoskoro adaptovaný do filmu, ale myslím si, že filmová adaptácia bude urobená zle a mal by to byť seriál a tým by bol lepší. Ide o Omniscient Reader of Your Point. Myslím si, že to bude nová klasika. Román je jednoducho neuveriteľný, je veľmi filozofický, ale na prvý pohľad to z neho nepoznáte. Je v istom zmysle meta, teda sebavedomý, sebazapoznávajúci, dalo by sa povedať. Je to neuveriteľný príbeh, je mi veľmi blízky, veľmi rada by som videla jeho dobrú filmovú adaptáciu. Ale tiež, ak by som si mala vybrať niečo, čo ešte nebolo sfilmované, bolo by Regressor Instruction Manual. Dalo by sa povedať, že je to skôr paródia na žáner, populárny žáner regresie v kórejských románoch. Ide o to, keď človek zomrie a znovu sa narodí späť v čase. Niečo ako *Deň svišťov*, ale deň sa končí až vtedy, keď osoba zomrie. A toto je paródia, dalo by sa povedať. Ale takú geniálnu paródiu som ešte nevidela. Hlavný hrdina tohto príbehu je tak dokonale napísaný, že som si nikdy nemyslela, že by taká záporná postava mohla byť takým dokonalým hrdinom. Naozaj zaujímavo napísaná kniha, určite by si zaslúžila filmovú adaptáciu.

Teraz sa môžeme tešiť na tvoju prvú camera action. Ako si sa cítila pri svojom prvom rozhovore ako budúca režisérka?

Och, som v šoku. Som v šoku, že ma vzali. Veľmi pekne ďakujem, Oskar, že si ma pozval. Veľmi pekne ďakujem za rozhovor. Dúfam, že moje odpovede boli dobré. Ja neviem. Bola som len veľmi rada, že som tu mohla byť.

Aj ja d'akujem tebe. Prajem veľa úspechov.

Ďakujem.